

Před 45 roky zemřel v Římě Giacomo (Jakub) Alberione. Toto jméno většině z nás mnoho neřekne. Ale když se dozvíme, že je to zakladatel Dcer svatého Pavla – zkráceně paulínky – pak už mnozí z nás zbystří: vždyť jsem přece od Paulínky (stejnojmenné nakladatelství) četl nějakou knížku či zhlédl film. A pak nás již nepřekvapí, že otec Giacomo byl při svém blahorečení zvolen patronem internetu.

V médiích můžeme číst, sdílet a vnímat obrovské spousty nejrůznějších informací. Pouhým kliknutím se můžeme dostat k zaručeným „pravdám“, receptům na šťastný život, ale také k nebetičným lžím, které jsou vykládány jako pravdivé. Giacomo Alberione (narozen 4. dubna 1884 ve Fossanu v Benátsku v Itálii) již před více než sto lety pochopil, že je třeba hlásat evangelium prostřednictvím tisku, rádia a později i televize. Kázat prostřednictvím tisku však znamenalo shromáždit kolem sebe lidi, kteří budou ochotni obětovat celý svůj život tomuto poslání. Tak v roce 1917 první mladí lidé skládají řeholní sliby, že přinesou Krista světu „každým rychlejším a účinnějším prostředkem“. Ve dvacátých a třicátých letech paulínky a paulínky přinášejí tiskařské stroje, poté rádio a televizi do všech kontinentů. V roce 1931 začíná vycházet časopis Famiglia Cristiana, později Katolický týdeník, který ve své době údajně dosáhl největšího nákladu na světě. Časopis vznikl prostě z toho důvodu, že už tehdy nebylo možné svolávat všechny lidi pod kazatelnu, bylo potřeba oslovit co nejrychleji co nejvíce lidí. Roku 1938 zakládá otec Alberione kinematografické středisko (první křesťanské filmy na světě) a o deset let později zahajuje vysílání katolické rádiové stanice San Paolo. Kolik let museli na něco podobného čekat věřící u nás! (Radio Proglas začalo vysílat v roce 1995 a Televize Noe

v roce 2006.) Když v šedesátých letech probíhal v Římě II. vatikánský koncil, který věřícím připomínal, aby více četli Bibli, a během něhož zaznělo doporučení, aby církev mluvila k věřícím a také k nevěřícím všemi dostupnými moderními prostředky, mohl se Don Alberione,

kteří se koncilu také zúčastnil už jako takřka osmdesátiletý stařec, jen pousmát: paulínky a paulínky na počátku šedesátých let, ještě než koncil začal, prodali za nepatrnou cenu přes milion Biblí na všech kontinentech a jeho sestry paulínky vyučovaly katechismus v Jižní Americe pomocí gramofonových desek, které samy vyráběly a šířily vysíláním na svých rozhlasových stanicích. Dnes se již nejedná o gramofonové desky, ale o CD, DVD či různé internetové portály (www.paulinky.cz).

Jaký byl vlastně blahoslavený Jakub Alberione? Denně se čtyři hodiny modlil a zbytek času pracoval. Byl pokorný, usebraný, stále přemýšlející nad tím, jak lépe oslovit pomocí médií lidi světa, aby uslyšeli radostnou zvěst o Ježíši Kristu. Velkou sílu na-

cházel v Eucharistii, z níž čerpal posilu pro boj se zlem. O jeho vztahu k médiím i jeho řádu vypovídá zápis z jeho osobního deníku z roku 1946. „Chci být dobrým paulínem, alespoň v nebi. Tam budu bratrem bratrům. Už od teď si vyprošuji, abych tam byl pro ty,

kdo na zemi působí dobro skrze nejmodernější a neúčinnější prostředky, zvláště tisk, film, rádio a televizi.“

Don Alberione zemřel 26. listopadu 1971, sám papež Pavel VI. přispěchal, aby mu udělil svátost nemocných. Byl blahorečen svatým Janem Pavlem II. v Římě 27. dubna 2003.

Vzpomeňme si na otce Jakuba vždy, když budeme mít na internetu nutkání navštívit nějakou stránku, která nám křesťanům nemůže dát nic dobrého, protože tento blahoslavený kněz šířil pomocí médií tu nejkrásnější zprávu – evangelium.

Zdroje

www.pastorace.cz, www.catholica.cz

Foto: Anthony-walls - wikipedia.org, Public domain

otec Bedřich Horák

Nespravedlivá odměna!

(Mt 20, 1–16)

Foto: Csaba Peterdi, mytija - Adobe Stock

Jsem farářem na jižní Moravě, kde se hodně pěstuje víno. V září a začátkem října bývá vinobraní, neboli sklizeň hroznů, které se hned lisují a dělá se z nich mošt, který postupně kvasí a vytváří se z něj víno ve svém tekutém stavu. Když to vinobraní probíhá, je potřebná každá ruka. Proto všichni, kdo z rodiny mohou (a omlouvají jen opravdu jiné důležitéjší a neodkladné věci), někdy i známí, jsou povoláni ku pomoci, zvláště když se má v nejbližší době zhoršit počasí.

Možná právě takovou situaci má na mysli Ježíš, když vypráví podobenství o dělnících, které potřebuje majitel vinice najmout naléhavě na práci, kterou je potřeba co nejdříve udělat. Proto vychází hned brzy ráno na tržiště, kde bylo nabízeno nejen zboží, ale i pracovní síla těch, kdo neměli nějaké stálé zaměstnání, a najímá na práci tyto lidi, které tam najde, jak tam čekají. Ale je to pořád ještě málo. Potřebuje ještě víc dělníků. Tak vychází znovu v devět hodin a v poledne, a pak ještě ve tři hodiny. No ale k dokončení práce, aby to stihli do večera, ještě pár lidí chybí, a tak majitel jde na tržiště ještě v pět hodin. Tam najde lidi, kteří tam čekají, že je někdo najme, že si něco vydělají, a vydrží až do pozdních hodin, kdy už nebyla téměř šance, že by o ně měl ten den někdo zájem. Přece se dočkají a jdou, i když jen na hodinu, pracovat na pánovu vinici. Když někdo nastupuje do práce, sepiše se smlouva o pracovních podmínkách, ale také o platu, který pracovník dostane. Tak je tomu i v případě dělníků v podobenství. Majitel vinice se dohodne s těmi dělníky, najatými hned v časných ho-

dinách, že jim vyplatí jeden denár za celou denní pracovní dobu – to byla v té době běžná odměna, která byla dostatečná na obživu. Je zajímavé, že s těmi dalšími nesjednává přesnou částku, ale ujišťuje je, že dostanou, „co bude spravedlivé“. Když se pomalu začíná stmívat, najatí dělníci úspěšně dokončí práci a jsou svoláni, aby nastoupili k přijetí mzdy. Správce začíná vyplácet od těch, co přišli jako poslední. Dostanou, k překvapení všech, celý jeden denár. Postupně vyplácí všem ostatním, ale i ti, co pracovali hned od rána, dostanou jeden denár. Samozřejmě se hned začnou rozčilovat, že oni, kteří pracovali celých dvanáct hodin a museli přestát i to polední horko, dostali stejně jako ti, co byli na vinici jen jedinou hodinu, kdy už je navíc příjemně. Ale majitel vinice jim připomíná, že se dohodli hned na začátku na tom jednom denáru. To, že ti poslední dostali stejně, je věcí pánovy dobroty.

My to možná také vnímáme jako nespravedlnost a také bychom se asi bouřili, kdybychom byli v situaci těch prvních dělníků. Ale musíme si uvědomit, že Ježíš hovoří o Boží

lásce, která chce dát každému stejné dobro. Ostatně, od Boha nedostáváme (z velké většiny) dobré věci proto, že si je sami zasloužíme, ale proto, že nám je Bůh dává jako projev své dobroty a štědrosti, jako svůj velký dar. Ten hlavní a největší dar, který chce Bůh každému člověku dát, je účast na jeho věčném království, je vlastně nebe. A to buď je celé, anebo není vůbec. Je to jako kdyby děti dostaly slíbenou za odměnu nějakou činnost, třeba účast na výletě, a někdo, třeba kvůli nějakému kroužku, přišel pracovat později, přece nepojede jen na část výletu. Navíc Ježíš vede své posluchače k tomu, aby jeden druhému nezáviděli, aby se nesrovnávali s těmi druhými i v tom, jak se Bůh o ně stará. To nám může připomenout i staršího bratra z podobenství o milosrdném otci. To srovnávání není na místě, protože každý má jiné podmínky, ve kterých se nachází, například ti poslední dělníci neměli možnost jít pracovat, i když sami moc chtěli, nikdo jiný neměl o ně zájem a pán vinice je našel až hodinu před koncem pracovní doby. Odměna, kterou dostali první i poslední, je proto naprosto spravedlivá.

